

Otakar Hauptmann

1897 – 1974

Úvod¹

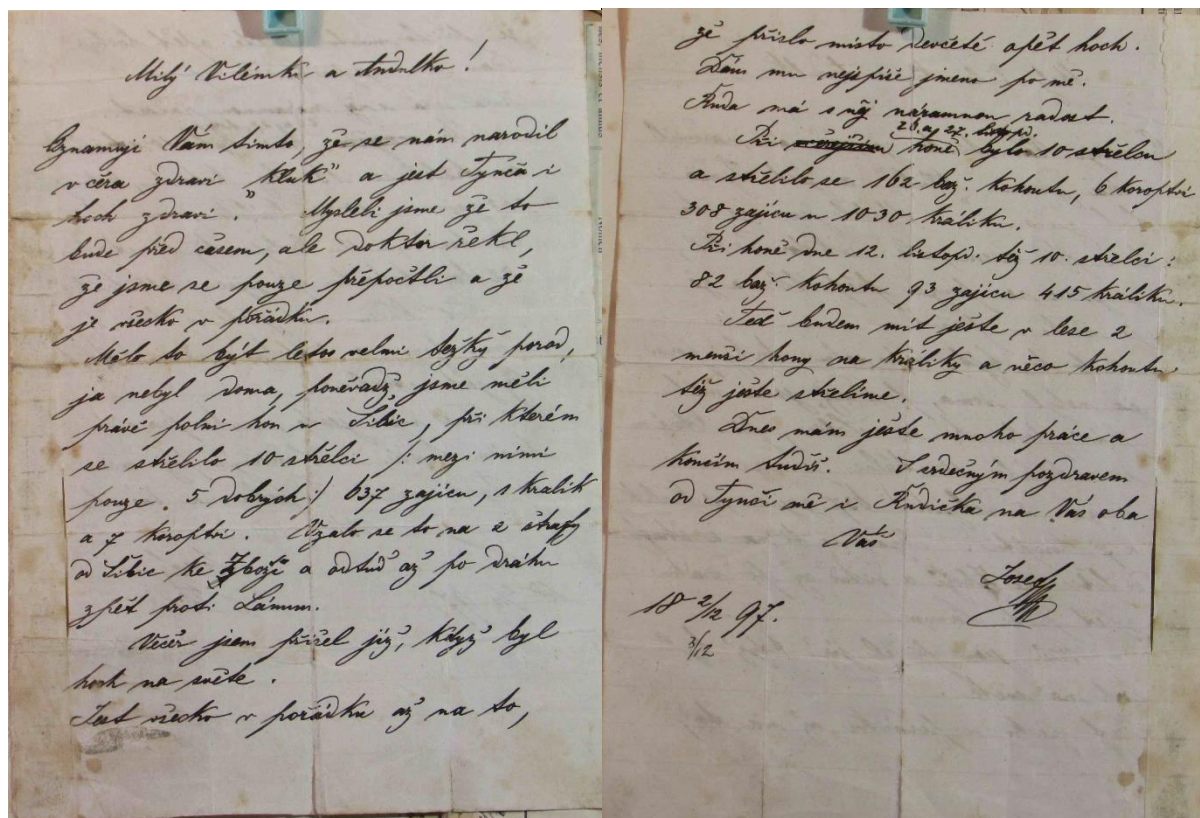
Dopsat

¹ Hlavní zdroj informací, které je zde využito, pochází, pokud není uvedeno jinak, z archivu samotného Otakara Hauptmanna, který informace nejen o sobě schraňoval a nalepoval do kronik. [1]

Předškolní léta v Kostomlatech nad Labem (1897-1902)

Otakar Hauptmann se narodil 1. 12. 1897 v Kostomlatech jako druhorozený syn Josefa Hauptmanna, revírního na panství Lysá nad Labem a Arnoštky, rozené Adlerové, dcery židovského majitele hospody z Branek u Valašského Meziříčí a 20. prosince byl pokřtěn v Kostomlatském kostele sv. Bartoloměje. Křtil tamější farář a kmotrem byl jeho strýc Filip Hauptmann.

O narození Otakara se zmiňuje dopis jeho otce Josefa bratru Vilémovi:

Dopis Josefa bratrovi Vilémovi o narození syna Otakara, 1897 [1]

Milý Vilémku a Andulko,

Oznamuji Vám tímto, že se nám narodil včera zdravý „kluk“ a jest Tynča i hoch zdrávi. Mysleli jsme, že to bude před časem, ale doktor řekl, že jsme se pouze přepočítali a že je všecko v pořádku.

Mělo to být letos velmi těžký porod, já nebyl doma, poněvadž, jsme měli právě polní hon u Libic, při kterém se střílelo 10 střelců; mezi nimi pouze 5 dobrých; 637 zajíců, 1 králík a 7 koroptví. Vzalo se to na 2 škaфы u Libic ke Zboží a odtud až po dráhu zpět proti Sanům².

Večer jsem přišel již, když byl hoch na světě.

Jest všecko v pořádku až na to, že přišlo místo děvčete opět hoch.

Dám mu nejspíše jméno po mě.

Ruda má s něj náramnou radost.

Při honě 26 a 27. Listopadu bylo 10 střelců a střílelo se 162 baž. kohoutů, 6 koroptví, 306 zajíců a 1030 králíku.

Při honě dne 12. Listopadu též 10. střelci: 82 baž. kohoutu, 93 zajíců, 415 králíku.

Teď budem mít ještě v lese 2 menší hony na králíky a něco kohoutu též ještě střílíme.

Dnes mám ještě mnoho práce a končím tudíž. Srdečným pozdravem od Tynky mě i Rudička na Vás oba
Váš

Josef

2. 12. 1897

² Libice, Zboží a Sany jsou vesnice blízko Kostelce nad Labem

Den, měsíc a rok Dies, mensis et annus		Jméno Nomen		Náboženství Religio	Ložte Thorus	Otec Pater	Matka Mater	Kmotři Patrini	Bába Obstetrix
1890	19	Otakar	Adler	Katol.	sv. Jan	Josef Hauptmann	Marie Adlerová	Filip Hauptmann	Anna Berger
1890	19	Otakar	Adler	Katol.	sv. Jan	Josef Hauptmann	Marie Adlerová	Filip Hauptmann	Anna Berger

Dáno od duchovního úřadu v Rottentulatsch dne 19. května 1890.
Datum in officio

Křestní list Otakar, 1897 [1]

18. 12. 1897 píše Filip Hauptmann bratrovi Vilémovi, viz fot níže, o křtinách malého Otakara a naznačuje, že měly být odloženy z důvodu zdraví novorozence, které se ale už zlepšuje. Také píše o úmrtí Apoleny Hauptmannové, což byla manželka Františka Hauptmanna, bratra Josefova Otce:

Milý Viléme!

Zprávu o smrti tety Appy zaslala nám také sestřenice Jetty.

Dnes měl jsem být kmotrem na křtinách v K. Jelikož se však novorozenci již lépe vede, jsou tyto odloženy na dobu pozdější snad až po svátcích. Především, po dlouhém mlčení psal konečně Eda. Zdraví jsou všichni. Psát budu za několik dní. Dnes je šeredné počasí, prší. Filip.

Dopis Filipa Hauptmanna bratrovi Vilémovi, 1897 [1]

Kostel sv. Bartoloměje, Kostomlaty nad Labem, 2015 [2]

Josef, Rudolf, Otakar a Arnoštka Hauptmannovi, 1898 [1]

Hájovna v Kostomlatech nad Labem, kde bydlela rodina Josefa Hauptmanna, 1897 [1]

Hájovna v Kostomlatech nad Labem, kde bydlela rodina Josefa Hauptmanna, 2013 [3]

Otakar Hauptmann, 1898 [1]

Otakar Hauptmann, 1899 [1]

Otakar Hauptmann, 1902 [1]

31. 5. 1901 se Otec Otakara, Josef Hauptmann stává spolujedním a od 1. 1. 1902 jediným majitelem továrny na polévkové přípravky a rodina se z Kostomlat stěhuje na Královské Vinohrady (tehdy ještě samostatné město). Po přestěhování Na Královské vinohrady bydleli na ulici Havlíčkova³ 994/68 a to do června roku 1902.

V červnu 1902 se rodina přestěhovala do bytu na ulici Máchova 907/12.

Královské Vinohrady, Máchova 907/12, 2015 [3]

Ulice Máchova Královské Vinohrady, bydliště rodiny Josefa Hauptmanna, 1907 [1]

³ dnes ulice Bělehradská

Školní léta (1903-1917)

V září 1903 nastupuje Otakar do první třídy obecné školy a tuto pak navštěvoval od 16. září 1903 do 8. července 1909. 5 tříd obecné školy mu ale trvalo let 6, protože v páté třídě propadl ze 3 předmětů. A to z německého jazyka, z počtů a do třetice pak z českého jazyka z mluvnice a pravopisu.

Otakar Hauptmann v první třídě obecné školy, řada 4, třetí zprava, 1904 [1]

Otakar Hauptmann 4. třída obecné školy, horní řada druhý zprava, 1907 [1]

V září 1909 pak nastupuje Otakar do první třídy měšťanské školy a 3 ročníky měšťanky navštěvoval od 16. září 1909 do 15. července 1912.

Otakar Hauptmann 1 třída měšťanské školy, uprostřed nad učitelem, 1910 [1]

7. 1. 1910 Otakar nastupuje do žakovského odboru vinohradského Sokola (6. četa).

Legitimace Otakara Hauptmanna v Sokole, žakovský odbor, 1910 [1]

Otakar trávil často prázdniny v Brankách u Valašského Meziříčí, u prarodičů, tety a strýce. Podnikal mnoho výletů a to s přáteli z Královských Vinohrad, nebo z prázdninových Branek. O těchto výletech je spousta zmínek z pohledu a dopisu, jakož i z Otakarových poznámek, které se dochovaly v jeho rozsáhlém archivu. Ale většinou je to jen nějaká náhodná zmínka. Pouze ze srpna 1911 se nám dochoval ucelený záznam jeho cest a výletů při jeho pobytu v Brankách na statku Dolní Dvůr, který měl jeho strýc Fritz Bermann pronajatý. Jak sám Otakar uvádí, cestuje často se svým bratrancem Brünem. Uvádím zde tento text v původním znění, jak byl přepsán s jeho deníku, pouze s mírnou korekcí pravopisu:

*10 srpna čtvrtek. Odjíždím z Prahy v ½ 7 hodině ranní. Dědeček a Brůna se mnou. Rychlík silně oddychuje a kvapem odjíždí z nádraží. Po pravé straně domy zadumané Prahy se mijejí;
Projedeme:*

Kolín, Pardubice, Č. Třebovou, Olomouci, Přerovem, Hulínem.

Dojeli jsme do Branek u Val. Meziříčí, kde na nás čekala tetička s kočím.

11. srpna pátek prohlídka okolí Dolního Dvora.

12. srpna sobota. Přišly mé zavazadla. Byl jsem v Brankách, pršelo.

13. srpna – neděle. Já Brůna a Alfréd jeli jsme na Frenštát ranním vlakem v ¾ na 6. Byli jsme na místě a ½ 8 z Frenštátu jsme šli vpravo silnicí. Procházeli jsme prý jakousi vesnicí Trojanovice, neobyčejně roztahanou tu a tam ležící nějaký domek, tomu se tam říká vesnice!! Přišli jsme za hodinu pod Radhošť mezi 2 kopce nižší (878) a Okrouhlý (996) opodál, vlevo Zmrzlý vrch (1055), znenáhla jsme stoupali cestou pro vozy. Tam kam vozy již nemohou, kráčeli jsme serpentýnou do výše (30 záhybů) k prameni (výtečná voda!), přišli jsme k ½ 11 na Poustevny. Je to velmi útulné místočko sloužící jednak k odpočinku, jednak posile. Též vkusně upravená ložnice a v nich čistá lůžka nezapomínaje. Vše jest uměle práci lidu valašského vyřezávané. Najíme se (velmi draze) a kráčeli jsme po ¼ 2 k bačovi. Měl asi 60 ovcí celkem a nebyl prý od jara nikde ve vsi. Jsou dva, bača a pastucha. Bača řídí prvořadě a podojuje, pastucha pase. Obydlí měl jednoduché. Jeho salaš byla chatrná, napolo pobořená chata ze dřeva, plná děr, přístupná k prudkému dešti. Na otázku nepršívá vám sem? Odpověděl starý bača: „pršívá ale přec aspoň něco míň než venku. Co se týká jeho spaní a spánku jeho pasteváka, spějí náhodou oblečení. Nábytek neměl žádný. Pastevák nás dovedl do blízkých jeskyň odhadem asi metr širokých a ½ m vysokých. Průchod prý vede do velkých vzdáleností. Tyto jeskyně zřídila prý horda loupežníků se dvěma náčelníkama, kteří prý se povraždili kvůli své milence. Rota se pak vytratila. Vstoupali jsme pak na rozhlednu „Metodějku“. Rozhled sahal až na daleké Tatry, jejichž nejvyšší jednotlivé body bylo jasně rozeznány. Konečně jsme vystoupili po hřebetě horském na Radhošť, na vrcholu ční kaplička, kříž a útulna. V dále však velmi jasně a zřetelně byl k rozeznání Dolní Dvůr. Rozhled byl široký. Bylo lze shlédnouti vzdálené roviny, vojácké pole za skupinou nekonečných hor, kupily se jak hlavičky špendlíkové rozcourané domky. Směrem východním Meziříčí a opodál roviny hanácké. Na opačné straně však byla nekonečná skupina hor, sahala až do obrovských vzdáleností srázné strmé štíty rozlehlých Polsko uherských hor, ční do výše jako pahýly Kriváň ten celý jako velikán velikánovič zadumaný přehlíží to krásné Slovensko. Rozkošný rozhled. Sláva ať žijou vždy ty kraje, kde žije ten pracovitý národ, který těžce si vydělává na chléb ve své hornaté vlasti, nám to který tak jest utiskován od pánovitých Maďarů. Třikráte hurá tomu statečnému národu. Potěšení jsouce sestupujeme z tohoto Radhoště, velikána to hor Valašska. Na cestě šli jsme kolem několika salaší. Konečně za 2 hodiny ve ¼ 5 přišli jsme do Rožnova. Je to hezké léčebné město, velmi mnoho sadů, hradba léčebných domů, kostel, domky dřevěné velmi úhledné to hezkého je v Rožnově. V půl 7 unášel nás pak vlak k domovu.

14. 8 1911 pondělí. O 10 hodinách jsem se vypravil do Vel. Meziříčí. Dostihl jsem ji za ¾ hod. Byl jsem též v městské čítárně. Šel jsem ke Krmelům, Knefelmachlům a - . Udělal tyto návštěvy, prohlédl jsem si město. Je to město pěkné, zajisté, již hodně staré. Honosí se svými prastarými památkami, jak například prastarý kostel sv. Jiljí. Město zdobí dva zámky. Zámek hraběte Žerotína a zámek hraběte Kinského. Naproti zámku hraběte Žerotína je Konvikt. Co se týče vyšších škol, jsou zde gymnasium a odborná škola. Též trestnice pro ženské a městský soud nesmíme opomenouti. Na náměstí je vysoký pomník nějakého svatého. Domky na náměstí zdobí dlouhé podloubí. Přes Bečvu je zřízen široký kamenný most. Pivovar je u řeky a kostel zví za sebou. Val. Meziříčí má též hojnost vil zvláště, když se jde od nádraží vpravo. Nalevo pak je zřízena pěkná sokolovna. Počkal jsem na kočár do 7 ½ h. a pak jsem jel domů. Na kočáře byl pouze Brůna a Andrys. Též jsem Krásno projítí nezapomněl.

15. 8. Doma. Úterý.
 16. 8. středa.
 17. 8. čtvrtek. S Brúnou v Kelči a Hranicích. U Volfů 20 km.
 18. 8. S Brúnou na Helfštýně a v Lipníku. Vlakem do Hranic. U Volfů.
 19. 8. S Brúnou pěšky přes Kelč do Branek.
 20.
 21.
 22. 8 V 8 h. do Val Meziříčí. V 9 h. Krásno $\frac{3}{4}$ na 10. Pěšky dál do Hodslavic (rodný domek Palackého) a $\frac{1}{2}$ 12 až do 1 $\frac{1}{2}$ oběd v hostinci „U palackých“. N. Jičín o $\frac{3}{4}$ 3 (N. dům). O 4 do St. Jičína. O 5 na hradě. O $\frac{1}{2}$ 7 opět na Jičíně. 10 km obě cesty; nocleh v národním domě.
 23. 8. O $\frac{1}{2}$ 7 do Příbora. V Příboře o $\frac{1}{2}$ 10. 12 $\frac{1}{2}$ km; na výstavě. Z Příbora o 1 h. pěšky na Štramberskou trůbu a pěšky do Veřovic. Večerním vlakem domů.
 24. 8. S panem Alfrédem v Meziříčí v hospodě přes oběd. U Krnelů.
 25. 8. Byla u nás návštěva, Somrovy.
 26. 8. S Brúnou jsem jel do Roučky⁴, z Roučky pěšky do Bystřiček (stavění hráze), zpět. Z Roučky vlakem do Vsetína. Ve velmi čisté noclehárně přes noc.
 27. 8. Pěšky do Jabloně⁵. Z Jabloně vlakem do Meziříčí. U Hanušů u Krmelů na oběd. Byl jsem též na výstavě mladých umělců. Pěšky do Branek.
 28. 8. V Brankách. Přišel balík od tatínka. Odpoledne já a Brůna jeli jsme 2 kol. kočárem k panu nadlesnímu do Polic.
 29. 8. S Alfredem v Meziříčí u Fišerů.
 30. 8 V Brankách na poště.
 31. 8. V Brankách kočárem.
 1. 9. Na Javorníku.
 2. 9. Ve Val. Meziříčí na koně.
 3. 9. –
 4. 9. –
 5. 9. Dráhou s Brúnou do Uh. Hradiště.
 6. 9. Brůna jel do Uh. Brodu, já zůstal v Hradišti.
 7. 9. Automobilem Buchlovice. Pěšky: Buchlov, Velehrad a Hradiště nádraží, vlakem do města.
 8. 9. Vlakem do Luhačovic. Z Brodu s Brúnem. Noc u Běláků v Brodě.
 9. 9. Ranním vlakem do Hradiště. Brůna jel do Branek.
 10. 9. Vl. Ranním do Brna. Prohlídka města.
 11. 9. Vlakem do Blanska. Na Kateřinské jeskyně, zpět na Sloup. Přes noc.

Tímto zápisky končí

12. 9. 2011 se pak Otakar vydal vlakem přes Českou Třebovou domů do Prahy.

⁴ dnes vesnice Růžďka

⁵ dnes vesnice Jablůnka

V září 1912 nastupuje Otakar do 1. ročníku Československé Obchodní Akademie.

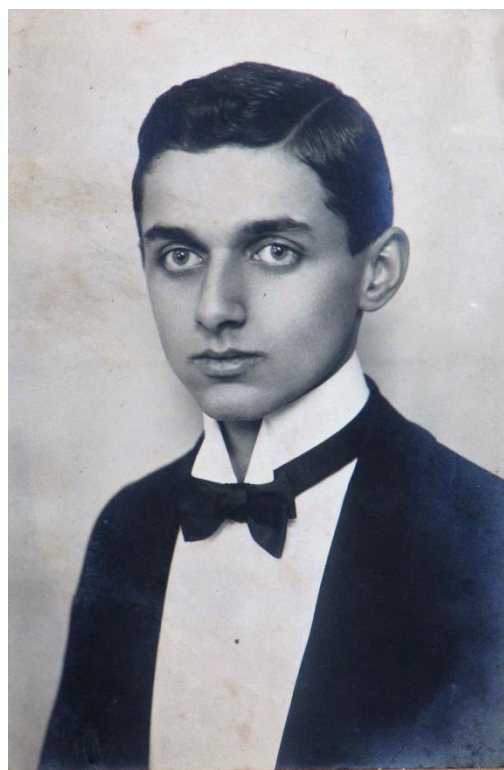
Československá obchodní akademie, Otakar Hauptmann, 1913 [1]

Ale na konci roku propadá z českého jazyka. 5. 7. 1913 o tom píše Otakarův otec Josef Hauptmann v dopise druhému synovi Rudolfovi:

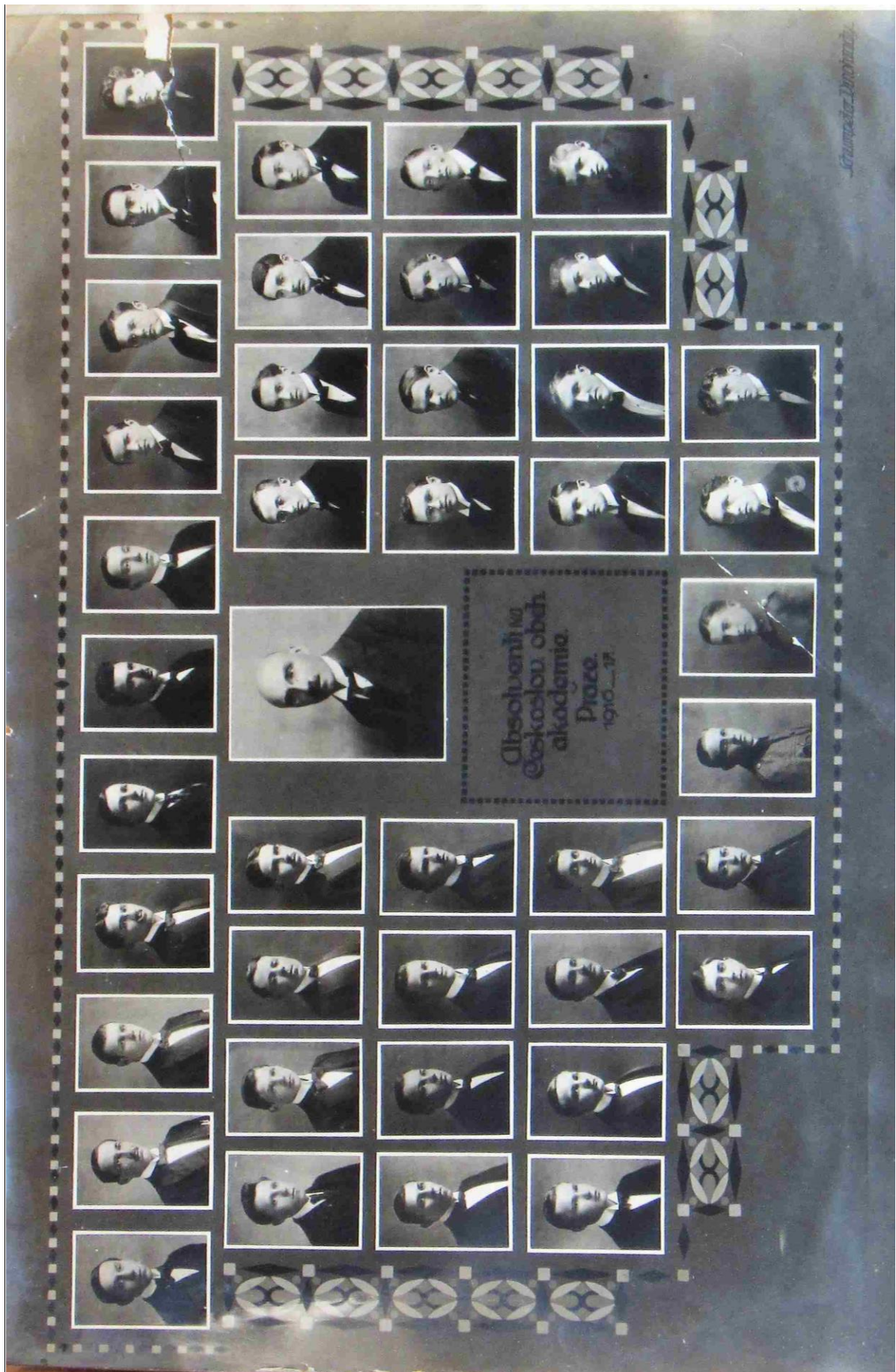
Milý Rudo!

Poslali jsme Ti včera 2 poštovní balíky, ale poněvadž je holka neodnesla, šly až dnes ráno a možná že dostaneš tento dopis dříve, než ty balíky. První novinky Ti musím sdělit, že Otta donesl vysvědčení a šťastně „prolít“, neb má z češtiny a obchodních nauk po 5. To víš, že nás to moc netěší a nevím, jistě co s ním budu dělat. Hlavní vinu na tom nese arci „maminka“ jako vždy, když jsem jí z počátku roku říkal, že se nic neučí, chránila ho vždy slovy: nemá žádné úlohy. Ke konci se dost namáhal, bylo to ale již pozdě, neb to již nestačil.

Otakar se už v dalších ročnících zlepšil a nakonec ukončil Obchodní Akademii s vyznamenáním 28. června 1917.

Otakar Hauptmann, absolventské foto, 1917 [1]

Otakar Hauptmann maturitní tablo, 1917 [1]

Otakar Hauptmann, 1913 [1]

Otakar Hauptmann, 1914 [1]

Rodina, z leva Matka Arnoštka, Otakar, Rudolf (+1914) a Otec Josef, 1914 [1]

Otakar Hauptmann, 1914 [1]

Otakar Hauptmann v turistickém obleku na dvoudenní výlet s dvěma přáteli a Otakar v obleku, 1916 [1]

Jak probíhala válka a přibývalo mrtvých a zraněných, konaly se odvody i dalších ročníků. Takto byl před tzv. Prohlížeckí komisí 20. 6. 1915 předvolán i Otakar. Komisí byl prohlášen za nezpůsobilého ke službě ve zbraní a dostal odklad na jeden rok. Toto se opakovalo následující roky (19. 4. 1916, 31. 1. a 7. 8. 1917), pokaždé se stejným výsledkem. Důvod byl nejspíše zdravotní, ale archivních dokumentů není možné určit, jaké to byly. Takto se Otakar úspěšně vyhnul vojenské povinnosti a ve zdraví přežil do konce první světové Války.

13. 5. 1916 napsal přítel O. Bouček Otakarovi dopis ze Sollenau v Rakousku:

Milý příteli!

Zajisté mi promineš, že jsem opomenul na Tvůj dopis odepsati. Dříve mi nebylo možno. Velmi mě potěšilo, že jsi věnoval tak obšírný dopis. Jsem velmi pyšný na svého přítele, který tak pokračuje ve své badatelské činnosti. Přeji ti mnoho zdaru ku Tvým pracím, zejména co se týče toho rodokmenu. Byl jsem přímo nadšen, ba nevycházet jsem z obdivu nad tím, jak daleko Tvé bádání o tom směru pokročilo, a jak přesně a podrobně sestaveno. Že ta práce není marná, to si dovedu představit. Děkuji ti také za onu fotografii. Byl jsem přímo unešen, do jakých detailů se ty pouštíš. Takové poznámky mají velkou cenu. Tj. docela jiná práce, jest-li po ruce podobný exemplář. Avšak kdybych já se měl dát do podobné práce, nepotkal bych se s takovým úspěchem. Jest totiž náš archiv dost chudý na podobné zápisky. Však nepochybují, že ty by jsi přeci něco vypátral. ...

7. 8. 1917 bydleli Hauptmannovi ještě na Máchově ulici (od roku 1907). O něco později je uváděná adresa Slezská 25, Obojí na Královských Vinohradech.

Mezi lety 1912 – 1917 trávil také prázdniny v Brankách, odkud často cestoval se svým bratrancem Brünem Bermannem (syn matčiny sestry Pauly). Nejčastěji to byly výlety na Valašsko, ale procestoval v podstatě celý současný Zlínský kraj a jeho okolí. V roce 1915 si pak s Brünem vyjeli za příbuznými až do Vídně. 9. září vyjíždí z Branek a ve Vídni se zdrží až do 16. září. Mezi tím si udělají jednodenní výlet do Bratislavy (Otakar ji označuje jako Požoň).

Otakar v Brankách s místními přáteli, 1917 [1]

Otakar hodně cestoval s přáteli do blízkého i vzdálenějšího okolí Prahy. V jeho archivu se o tom dochovalo množství pohledů a poznámek. Okruh lidí, se kterými Otakar jezdil na výlety, se nakonec ustálil na 8 lidech, kteří pak v dubnu 1916 založili spolek „Brabenců“. Byli to tito (v závorce jsou uvedeny jejich přezdívky):

Augustin Assmann (Tatík), Jar. Mertlík (Jarka), Miloslav Koranda (Míla), František Jiroušek (Jirka), Jan Dušek (Jenda), František Kettner (Fanda), Jar. Morda (Jareš) a Otakar Hauptmann (Otík).

Augustin Assmann, Jar. Mertlík, Mil. Koranda, František Jiroušek, 1917 [1]

Jan Dušek, František Kettner, Jar. Morda, Otakar Hauptmann, 1917 [1]

O. Hauptmann, Jar. Mertlík, M. Koranda, Fr. Kettner, A. Assmann, Fr. Jiroušek, Jar. Morda, 1916 [1]

Níže je uvádím 3 dochované záznamy spolku Brabenců, jak jdou časově po sobě. Jsou to 2 zápisky z cest a stanovy spolku. Uvádím tento text v původním znění, pouze s mírnou korekcí pravopisu.

23. 4. 1916, výlet Otakara Hauptmanna, Jana Duška a Jar. Mordy do Brdských hor:

Nejčasnější vlak dopravil nás, 3 brabence: Jendu, Jareše a Ottu z Prahy do Řevnice. Ale jak jsme vypadali: Stejně turistické šaty i čepice, okované boty, silné hole, pláštěnky a na zádech ranečky přeplněné různými drobnostmi, mezi nimiž ovšem převládal starostlivě schovaný proviant, inu zkrátka Brabenci byli, jak se patří „okrojeni“. Není divu, nešli jsme do Krče, nýbrž na dvoudenní cestu, notabene hned první den měli jsme slézati Hřebeny, sice jen kolem 600 m vysoké, ale přece hory!

Prošedše městysem Řevnicemi, stanuli jsme na pokraji rozsáhlých Brdských lesů, kde vábily pěkné lavičky, kterých ovšem nebylo použito; byly určeny, jak to nápisy hlásaly, jen pro členy okrašlovacího místního spolku, a v tom Brabenci nejsou.

Cesta z Řevnice na Skalku ubíhala velmi rychle, přidružil se nějaký mladík, úředník z Prahy, syn lesního ze Skalky, rozohněný pro nový život, o němž nás po celou cestu na Skalku vytrvale bavil. Skalka je pěkné výletní i poutní místo, s pěkným pohledem na nedaleko dále ležící Mníšek.

Minouce visku Stříbrnou Lhotu, stanuli jsme, respektive usedli u Hřebenů. Zde bylo první zastavení, s ním ovšem i nutné živení. Z hlubokých vaků vynořovali se paštiky, buřtíky, jež Jarek nemilosrdně zbavoval kůže svým černohorským hanžárem i vajíčka, které zase Otík zuřivě roztloukal o svoji tvrdou hlavu.

Posílení nastoupili jsme další cestu po Hřebeních táhnoucích se v délce 7 km až k nejvyššímu bodu Vysoké jedli. Cesta byla pěkná, vozová, postrádající většího stoupání i klesání, po obou stranách zarostlá hustými lesy, takže rozhled do kraje zvláště směrem k Dobříni, byl téměř nemožný. Asi u Vys. Jedle dozvěděli jsme se od 2 hajných, že jdeme po zakázané cestě, což jsme sice vzali na vědomí, ale v cestě hřebenovou silnicí jsme nerušeně pokračovali. Rychlým klesáním dostihli jsme několik domků nedaleké vsi Chlumce.

Zahnavše douškem vody, jež nám tu udivená děvčata podala, hroznou žízeň prošli jsme po důkladném zapocení 569 m vysoký vrch Bábu a jako čáru přímou a dlouhou silnicí, došli jsme posléze k východu z rozsáhlých lesů, v nichž setrvali jsme od časného rána. Brzy na to, byly asi 2 hodiny, stanuli jsme v prvé „skutečné vesnici“ Bukové.

Jako vyhledovělí vlci (ačkoliv jak známo rozdíl mezi Brabenci a vlky je znatelný) vpadli jsme do hospody, žádající posily.

Této však, až na trochu chleba a nápojů, jsme nedostali a byli obětně nuceni šáhnout na ve vaku skryté zásoby. Jak velký úžas jsme vzbudili, svědčil udivený výraz zvědavých obličejů, jež nás z vedlejší místnosti okukovaly. Brabenci, v zapadlé, vlivu Pražanů nepodléhající vesničce jsou přeci jenom exotickou zvláštností.

Po půl hodině jsme se zvedli a pokračovali přes Pičín do Příbrami, kde po večeři v hotelu odebrali jsme se do pokoje v prvním poschodí, k toužebně očekávanému odpočinku.

V pokoji byly jen 2 postele a 1 pohovka; poněvadž jsme všichni 3 chtěli spát na pérových postelích, bylo usneseno obě sraziti k sobě. To se také stalo, nesnázím však nebylo učiněn konec. Nejprve ulehli jsme po celé délce, není divu, že dlouhý Ota uprostřed na prknech nemohl usnouti. Pak jsme si lehli po šířce, tak, že ležel každý na obou postelích, nebylo to však také dvakrát příjemné, vždyť hlava byla nejnižše položena; až posléze uvolil se Jareš, že půjde spát na pohovku.

Jenda i Jareš spokojeně oddychovali, kdežto Otík nemohl při nejlepší vůli pro protivné tikání Jendova budíku usnouti, i vstal a šel prozkoumati záhadnou světlou skulinu do vedlejšího pokoje, jež byl z postele zpozorován, ale jaké bylo jeho překvapení, když místo díry setkal se tu s osvětleným místem na zdi. Nic se nestalo – jen důkladně Jendovo a Jarešovo halóó! – a spalo se dál.

První kdo se příště probudil, zase Ota. Konečně již svítalo a na co chodit ráno spát do Příbrami a „Brabenče, je čas na cestu“, myslí si a hopla z postele ven přímo do kalhot.

Oba zbývající Brabenci mnou si oči: „co je?“ - „Ráno“, zněla odpověď. Ale poněvadž mu nevěřili, vzal hodinky na poradu. „Ale co to“? – nové zklamání, bylo teprve – 11 hodin, světlo nebylo z vycházejícího slunce, ale z pouliční svítilny, jež byla u našeho okna

„Není-li ráno, tím líp“, myslí si Ota, „alespoň se lépe prospím“; kus vánočky zpravil jeho hlad (možná, že mu ten vsugeroval ranní náladu), uleh a za chvíli ozývaly se z pokoje jen stejnoměrné oddechování – spali jsme již doopravdy.

6. 1. 1917 Otakar sepsal stanovy „Brabenců“:

Na „tři krále“ 1917 po tříčtvrtěročním trváním slezlo se všech 8 brabenců k čajovému posezení u jich „táty“.

Brabeneček Jenda vyřizuje pozdrav od přítele Procházky, který dnes odjíždí z dovolené do Albánie. I přiřknuto na jeho zdraví, na zdraví slovutného hostitele tatínka, jakož i všech „brabenců“ a projeveno srdečné přání upřímného a trvalého přátelství!

Na to bylo důkladně labužirováno i šnabulírováno, přičemž náladu hleděl zvýšiti a rozohniti čtením ukázek z přehojné tatínkové knihovny brabeneček Fanoušek.

Když dopit byl i druhý čaj a když cukroví, likéry i kuřivo, vše starostlivým výletníkům tu pečlivě nashromážděné počalo se ztráceti v ústech osmi hladových brabenců bylo přikročeno ve výborné náladě, ovšem při úplné střízlivosti, o čemž nemůže býti sporu (důkladně napitý byl jenom ubrus přičiněním některých šikovných nalejváků) k veledůležitým otázkám brabencům.

Po delším rokování usneseno následující:

1. Tatík, co nejstarší uznáván bude nejvyšší hlavou brabenců, hlavně ve sporných otázkách.
2. Brabenci budou udržovat stále přátelství, v případě, že by byl někdo snad nucen za zaměstnáním zdržovati se mimo Prahu, bude brab. Dopisovati.
3. Mezi sebou budou se jmenovati již chvalně známými jmény a ne jinak: tatík (Assmann Aug.), Jarka (Mertlík Jar.), Míla (Korand Mil.), Jirka (Jiroušek Frant.) Jenda (Dušek Jan), Fanda (Kettner Frant.), Jareš (Morda Jar.) a Otík (Hauptmann Ot.).
4. Počet nově přijatých Br. bude pokud možno omezen.
5. Přijati mohou být jen ti, kteří jsou všem stávajícím Br. dobře známi a sice delší dobu (as 1 rok) a kteří jsou všemi přijati. Mají být členy Sok. Vinohradského.
6. Nemohou býti přijaty ženy – výjimečně snad manželka některého člena, o čemž rokovati uznáno však za předčasné.
7. Nebudou žádní Brab. mimořádní, čestní a p., nýbrž sami řádní.
8. „Brabeneček“ je titul doživotní.
9. Každý nechť nosí „odznaky brabenců“, zvláště na společné podniky
10. Jméno Brabeneček vzniklo od jména div. kusu „Mravenci“, jež všichni 16. dubna 1916 v městském div. viděli. Není ale podmínkou, aby tuto každý příští Brabeneček znal.
11. Jednotliví členové na „brabenců“ podniky“ (kupř. výlety, divadla apod.), mohou přivést své hosty (i dámy) ale jsou potom sami za chování dotyčného hosta plně zodpovědní.
12. Brab. budou se scházeti alespoň 1x v týdnu (nyní ve středu) na jimi stanoveném místě. Neustanoví-li se jinak, v létě na letním cvičišti Sokola Vinohr., v zimě v jeho klubovně (S.V.). Pokud možno nechť se ale zúčastní v neděli a svátek též výletu a p.
13. Ve středu stanoví se také program na neděli.
14. Staré záznamy o Brabencích, zvláště o výletech, svěřeny k propracování Jarkovi, Jandovi a Otíkovi. Brabeneček Jenda je přepíše, co čistopis do památníku, tento se pak dá rozmnožiti, aby každý mohl si výtisk koupiti.
15. Nové záznamy se případ od případu mezi Brab. rozdělí.
16. Příště sejdem se na naše 1 leté jubileum trvání kol 16 dubna 1917!

Na zdar! H. Otík

Otakar H. (vpravo) na zimním výletě Velké Čekovice, Otakar, místo Skalka, 1917 [1]

74. 6. 1917 pak podnikl Otakar s přáteli ze spolku „Brabenců“ výlet do Čelákovice a Staré Boleslavi, ze kterého pak jeho přítel J. Morda řečený Jareš, provedl krátký zápis:

Bylo dne 7. 6. 1917, kdy odpoledne v 1 hod. sešli se na severozápadním nádraží tři, jenom tři, Brabenci Jirka, Jareš a Otík, kteří zakoupili sobě lístky k jízdě do Čelákovice. Za připomenutí stojí, že kdykoliv Brabenci jeli, nebylo nikde tak prázdné ve vlaku, jako zde. Jako radové seděli jsme každý sami na jedné lavici.

Po tříčtvrtihodinové jízdě (rušné) dojeli jsme do města Čelákovice a hned brali jsme se celým městem, přičemž zastavovali jsme vždy každého kluka, neb bábu, tázající se, kudy přijdeme káranskému přívozu. Konečně tento zjevil se našim zrakům a za malou chvíli unášel nás proud Labe se společností vory káranské. První starostí naši bylo hledat Brabence Mílu, který od nedávných dob byl přeložen tam už konečně v mlhách užívali jsme jeho postavu. Shledání bylo velice dojmavé, ale netrvalo dlouho. Za malou chvíli byli jsme Milou vedeni do jeho bytu, kde odložili jsme baťoh a dále ubírali se na prohlídku vnitřku spol. vod v Káraném. Za odborného výkladu našeho Míly byli jsme za hodinu s prohlídkou u konce. Jelikož byla potom všeobecná chuť k jídlu, šlo se zase zpět do pokoje Mílova a tam rádně všechny zásoby do polovičky snězeny. Zvláště nám chutnalo dobré máslo a káranská voda, kterého obé dal nám k dispozici Míla.

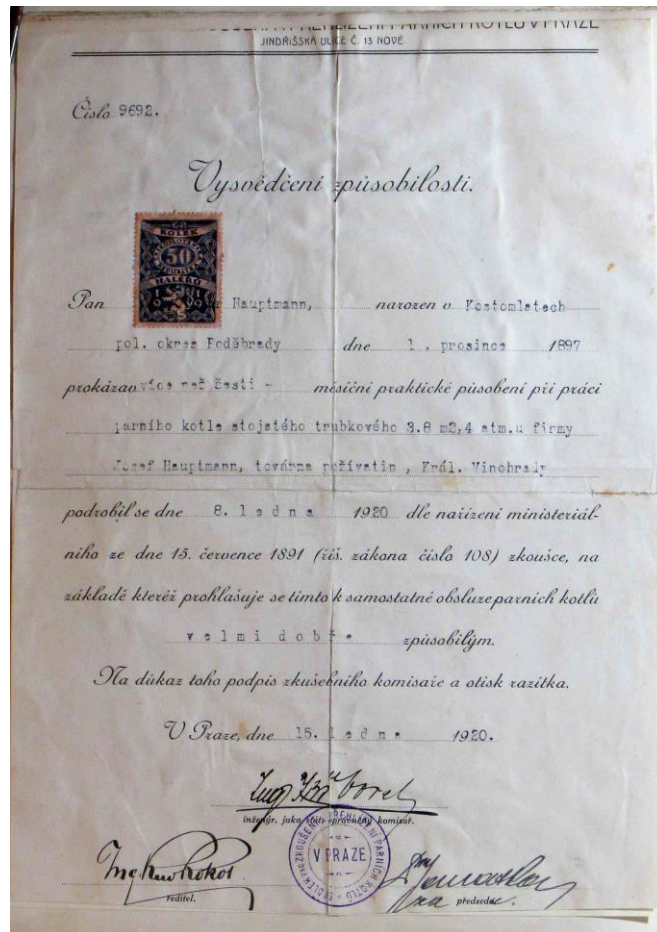
O páté vyšli jsme v průvodu Míly přes lázně Toušeň do Staré Boleslavi, kde Otta měl stále chuť prohlížet kostely a jiné památky, avšak z toho se neuskutečnilo nic, jenom pořízen byl snímek fotogr. Kostela sv. Václava. Po velice loudavé chůzi Starou Boleslaví, došli jsme na most přes Labe vedoucí, na kterém mělo zjevit se nám pěkný pohled na zámek brandýský. Ihned hledáno bylo místo odkud bychom byli pořídili snímek. Toto jsme také našli, rovněž i my tamo nechali se zvětšit. Potom na nic jiného nebylo myšleno, než najít nějaké zákoutí, kde by se pořádně najedli a tudíž své poslední zásoby zpracovali. Zákoutí to jsme našli na brandýském náměstí, a sice v hotelu U černého koně. Za zmínku stojí, kterak výborné bylo pivo. Úsudek o tomto podají s ochotou Míla a Jareš, kterým po tom bylo jako po komoutě zacherlínu. Ovšem Jirka a Otík vždycky abstinenti. Též nám byla předložena ještě telecí kotleta za 3K20, dosti slušná porce. V míru as jako za 35kr. O půl deváté sedali jsme všichni na vlak v Toušeni, rozloučili se s Milou a dále přes Čelákovice (kde jsme přesedali) vesele dojížděli k matičce Praze.

Zdrávo

Jareš

1918-1922

7. 2. 1918 vydává Radnice města Královské Vinohrady Otakarovi „vysvědčení zachovalosti“ k připuštění ke zkoušce z topení a obsluze parních kotlů.

Vysvědčení způsobilosti vydané pro obsluhu parních kotlů, 15. 1. 1920 [1]

17. 4. 1918 ohlašuje Otakar na c.k. okresním hejtmanství provozování výroby poživatin (z dnešního pohledu takový živnostenský list).

7. 6. 1918 pak píše Otakar matce: ...mrzí mě, že továrna už úplně „zařvala“, doufám však v lepší obrat.

2. 6. 1920 Udělení prokury pro Otakara Hauptmanna k firmě Josef Hauptmann a spol.

Otakar Hauptmann, 1920 [1]

Ottakar Hauptmann a Otta s rodiči, 1919 [1]

Setkání celé rodiny Hauptmannů. Z levé strany zhora: Zdeněk(nebo Ladislav), Jaroslav, Eduard, Eduard ml., Marie, pak 2 sestry (Anna, Karolína, nebo Otilie), Filip, Arnoštka, Josef, Ottakar, poslední sestra (Anna, Karolína, nebo Otilie), 1919 [1]

Otakar v Sokole:

Otakar stále také navštěvuje Sokol Královské Vinohrady a 28. října 1918 pak drží na Wilsonově nádraží sokolskou hlídku. Zúčastňuje se cvičení i schůzí a jiných akcí pořádaných Sokolem. Viz fotografie níže:

Otakar H. mezi Sokoly Královské Vinohrady, 16. 5. 1918 [1]

Otakar Hauptmann v orelském kroji, 1919 [1]

Otakar mezi sokoly, 1919 [1]

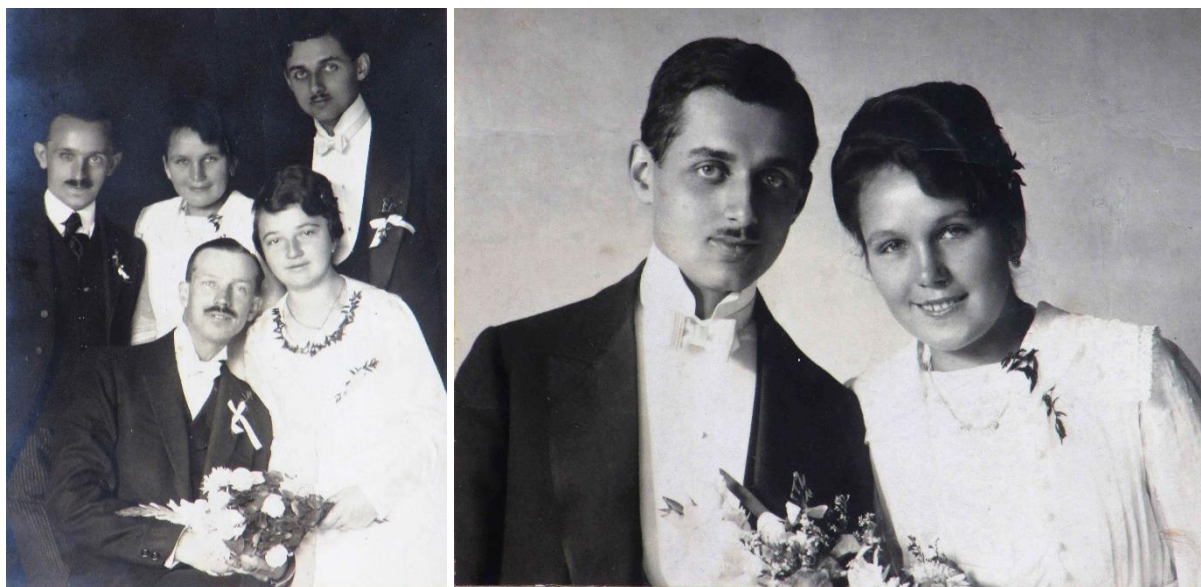
Otakar v Českém Brodě u pomníku Prokopa Holého, 1919 [1]

Ota se v tomto období účastnil i několika svateb. V jeho archivu jsou vysledovány 2:
29. až 1. 5. 1918 je Otakar na svatbě sestřenice Vlasty v Bechyni. Brala si Josefa Bruthause, vrchního správce statku ve Vřesné u Kardašovy Řečice.

Otakar, Milada a Eduard a novomanželé Vlasta a Josef Bruthausovi na svatbě v Bechyni, 1918 [1]

11. 10. 1919, svatba Antonína Jirouška, bratra Otakarova přítele Františka, v Týnském chrámu v Praze.

Otakar na svatbě v Praze v Týnském chrámu, 1919 [1]

Otakar se věnoval i činnosti ochotnické. Z této doby se nám dochovalo jen několik fotografií. Není ovšem známo v jakém spolku, kde a jak dlouho se této činnosti věnoval.

Otakar Hauptmann na divadle, 1922 [1]

Cestování:

I mezi léty 1918-1922 často navštěvoval svou rodinu v Brankách. Z rozsáhlého archivu, ale vybíráme další místa, která v tomto období navštívil.

V roce 1919 např. navštívil Třeboň, Veselí nad Lužnicí, Jindřichův Hradec, Soběslav, České Budějovice, Vysoké Tatry, Hluboká, Týn nad Labem, Liberec, Ještěd, České Švýcarsko, Opava, Lipany (24. 5.), Železná Ruda (8. 6), Šumava (10. 6), Řevnice, Karlštejn, Svatý Jan pod Skálou (10. 8), Krávkolát (10. 8.), Lysá nad Labem, Milovice, Rozkoš u Nymburka, Nymburk, Poděbrady, Zahradnice (u přítele Jirouška).

Otakar na výletu, 1919 [1]

Otta ve vesnici Zahradnice u přítele Františka Jirouška, 1919 [1]

V roce 1920 pak navštívil mimo jiné také Uhříněves, Říčany, Benešov (21. 3), Kutná Hora (28. 4), Čáslav (28. 4), Teplice, Karlovy Vary, České Budějovice, Zlatá Koruna, Český Krumlov (23. 5), Nové Město nad Metují (3. 11), Mnichov, solné doly v Rakousko.

Otakar na výletech, 1920 [1]

Otakar v Mnichově, 1920 [1]

V roce 1921 také navštívil Ostravu a Hlučín (20. 1 – 21. 1), Berlín (27. 4), Broumovsko, 29. 5), Děčín a České Švýcarsko (3. 6.), Drážďany (4. 6.), Lipsko (4. 6.), Vídeň, Krimmelské vodopády a Gmunden Rakousko (16. 8.). Salzburg, Gross Glockner (18. – 22. 8), Rerteilen, Zeel am See, Schmittenhöhe Rakousko (22. 8.), Innsbruck (23. 8.).

Otakar v Rakousku v Alpách, vlevo Ferteilen, vpravo u Zell am See, Srpen 1921 [1]

Otakar v Rakousku v Alpách, Schmittenhöhe, Srpen 1921 [1]

V roce 1922 mimo jiné navštívil Mnichov (14. 8.), Starnberg Bavorsko (16. 8.), Berchtesgarden (17. 8), Falkenburg Rakousko, hrad Sooneck a zámek Stolzenfels a Drachenburg (u Frankfurtu nad M.), Koblenz, Kolín nad Rýnem, Baltické moře Německo (23. 8.).

Otakar na výletech s přáteli, 1922 [1]

1923-1939

Po válce je Otakar jako jediný syn stále více zapojován do chodu firmy, místo svého stárnoucího otce.

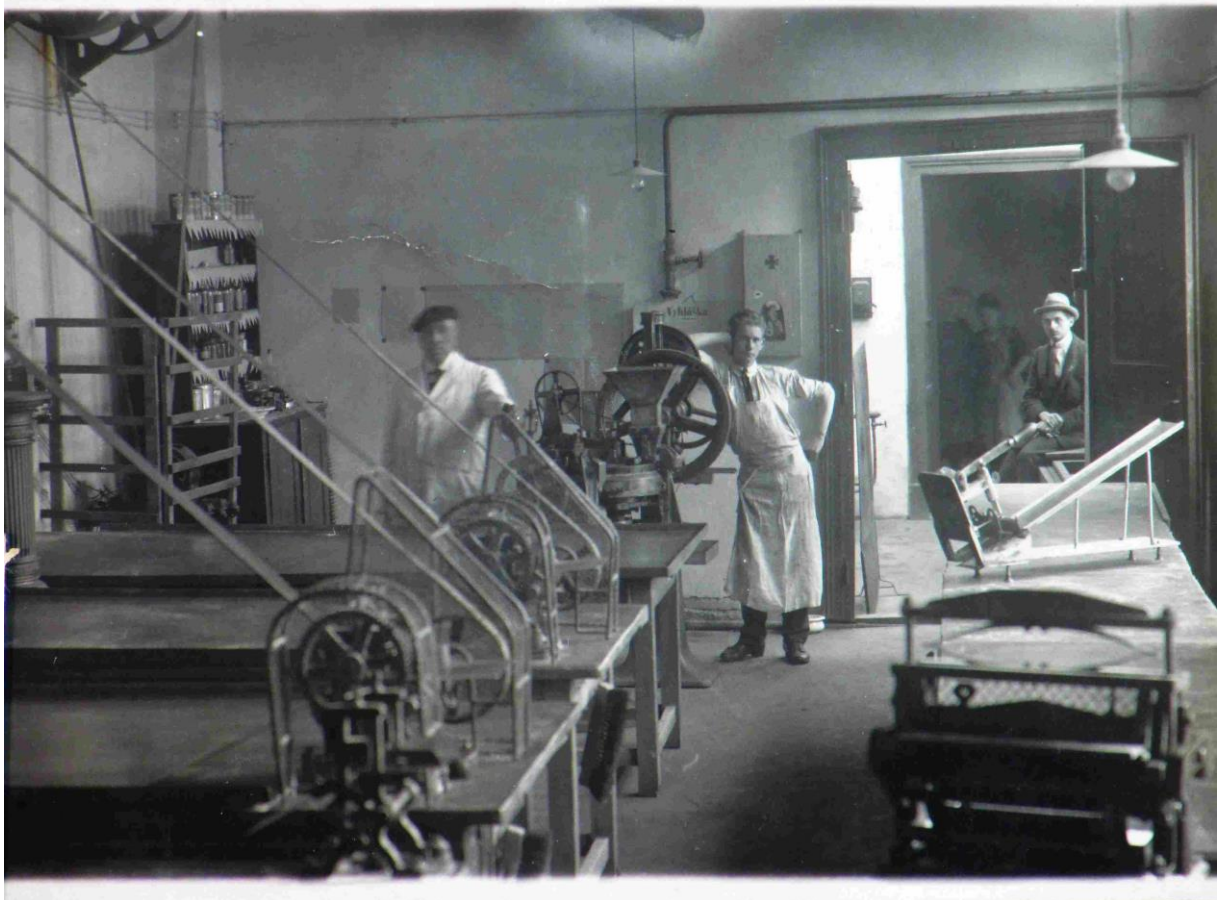

Vizitka Otakara Hauptmanna [1]

Půlka ledna 1923, Otta navštívil Německo, kde si v Lipsku nechali vyrobit nový stroj do továrny.

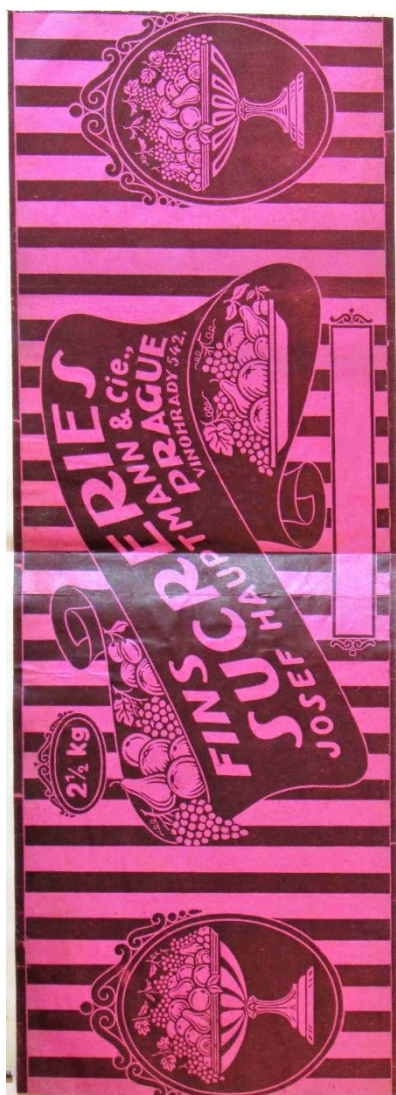
Otakar Hauptmann v Lipsku, 1923 [1]

Hauptmannova továrna na Vinohradech, Řípská 23, 1923 [1]

5. 11. 1923 umírá Otakarův otec Josef a několik dní na to i matka Arnoštka. Otakar zůstává na firmu sám. Pro firmu, která je už delší dobu v problémech je to poslední rána.

26. 4. 1924 je pak ze správy detektivní kanceláře uvedeno, dle zápisu z obchodního rejstříku, že „přišel Otta Hauptmann se svou firmou do vyrovnání“.

Upozornění!

Padělání čokolády!

Dle zákonitých předpisů smí čokoláda obsahovat pouze kakaové součásti a cukr, případně i vanilku, koření neb essence.

Mnoho výrobců, aby docílilo nízkých cen, **nezákonně - trestně** padělá čokolády:

**umělými tuky,
kakaovými slupkami,
moukou z vikve (!)**

a různým bezcenným, nezáživným brakem.

Pod zákonem chráněnou značkou „**Bajadera**“ uvádí firma Josef Hauptmann a spol., továrna čokolády, Praha-Vinohrady, do obchodu sice levnou, ale velmi je mnou, zaručeně **čistou čokoládu** s obzvláště vysokým procentem kakaových součástí. - Vyrábí ji z kakaových bobů, přímo importovaných, po způsobu švýcarském, na moderních strojích nejnověji z dokonalených.

**Přesvědčte se, že čokoláda „Bajadera“
ještě nejchutnější.**

Sídelnig a Havelka, Praha-Vrškovic, Havičkova 5.

Reklama, 1924 [1]

13. 5. 1923, tedy ještě za života rodičů, začíná Otakar uvažovat o sňatku. Za tímto účelem nechává vydat v novinách inzerát s tímto zněním:

Nabídnutí k sňatku.

Majitel zavedené továrny v Praze v dobrém chodu, by se rád seznámil s hezkou slečnou as 18. let, veselé povahy, domácně vychovanou as 1/2 mil. věnem.

Jsem 26 r. brunet, příjem. zevnějšku, veselé povahy. Bližší sdělení si vyprošuji od p. rodičů, neb příbuzných, kdy a kde by jsem se mohl se slečnou seznámit v Praze?

Odpověď pod známkou „Šťastný domov“ č. ...

V roce 1923 také Otakar navštěvoval nedělní kurz moderních tanců v národním domě na Královských Vinohradech a byl přispívající člen Občanské besedy na Královských Vinohradech.

Otakar, 1923 [1]

Cestování:

V roce 1923 mimo jiné Otakar při svých cestách navštívil cestě do Mannheimu Vratislav (24. 3) a Budyšín (24. a 25. 3), Turnov (1. 4.), Hrubá skála v Českém ráji (2. 4), Berlín (13. 5. 1923), lázně Luhačovice (červenec), Starý Smokovec ve Vysokých Tatrách a bydlel v Grandhotelu (22. 7), Ostrov Rujána –Sassnitz (4. 8. 1923), Žitava a okolí, konkrétně např. obce Oybin, Johnsdorf (5. 8). Dále v roce 1923 navštívil Domažlice a okolí (Chodsko), Štrasburk, Paříž a Norimberk.

Otakar s přáteli, 1923 [1]

25. 4. 1924 Otta v Londýně (píše, že je už 6 týdnů na cestách)

18. 9. 1924, Otta je v Paříži.

V roce 1925 Otakar cestuje do Krakova a Budapešti.

V červenci téhož roku se Otakar vypravuje na cestu do Afriky spolu s bratrancem Jaroslavem (vždy cestoval s přítelem Jirouškem, ale ten se oženil a z cesty sešlo). Z této cesty máme vcelku podrobný harmonogram:

10. 7. vyjíždí z dnešního Hlavního nádraží (Wilsonovo) v 6:20, rychlíkem do Chebu. Tam pak také přespali.

11. 7. Osobním vlakem z Chebu do Norimberku. Vlak měl v Marktredwitz 1,5 hodiny přestávku a toho využili k prohlídce města. V 1:15 příjezd do Norimberku. Večer pak odjezd přímým vlakem do Bazileje.

12. 7. v 5:30 příjezd do Bazileje. Před 8 hodinou odjeli vlakem 1. třídou. Pak kolem jezera Neuchâtelského do Lausanne. Příjezd v poledne. Z nádraží jeli pak na předměstí Lausanne Ouchy elektrickou dráhou do přístavu. Tam se nalodili na parník a hodinu jeli do Montreux. Z Montreux pak vlakem do Aigle a odtud pak ozubenou dráhou do Leysin (byli za jeho bratrancem Brünem Bermannem v horském sanatoriu, kde se léčil).

13. 7. v poledne zubačkou zpátky do Leysin. Odtud pak rychlíkem do Lausanne. Zde provedli krátkou (2 hodiny) prohlídku (prudkým větrem Otakarovi spadl foťák, naštěstí šel lehce opravit). Z Lausanne rychlíkem do Ženevy. Z Ženevy pak v 18:00 do Lyonu. Příjezd 23:15.

14. 7. v 5 hodin odjezd vlakem do Marseille. Příjezd v 10 hodin. V poledne pak lodí jménem Timgad do Alžíru.

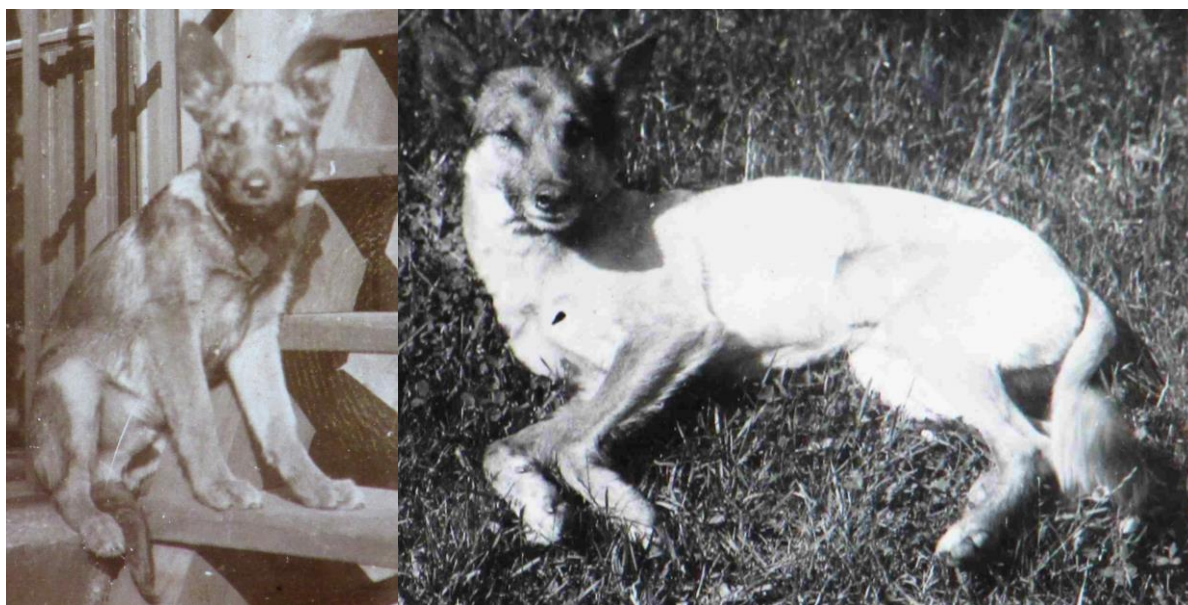
V Alžíru pak už známe jen trasy bez datování, z místa do místa:

Alžír – Batna. Batna – Timgad – Batna. Batna – Biskra. Biskra – Constantine, Constantine – Philippeville (dnes Skikda), u Středozemního moře. Z Philippeville do Bone (dnes Annaba) přístav u Středozemního moře.

Odtud pak lodí do Marseille. Z Marseille do Nice. Nice- Monte Carlo – Ventimiglia (Itálie), Ventimiglia – Janov – Benátky.

Z roku 1925 je zmínka, že Otakar byl členem a docházel do Agrárního společenského klubu.

Z roku 1926 pak zmínky, že byl Otakar člen „Klubu pěstitelů policejních a ušlechtilých psů v Praze“.

Otakarův pes, 1926 a 1931 [1]

1926 Otta vyl v Římě, Pompejích a v Neapoli a na Sicílii v Palermu a u Etny, v Benátkách a v Tunisu.

Otakar Hauptmann, 1926 [1]

Od roku 1925 se snažil najít si ženu. Často je zde komunikace s jistou Maidou Welzovou, v roce 1927 si nechal prolustrovat její rodinu, která byla bohatá. Nechal si také detektivy prolustrovat jistou slečnu Věru Mužíkovou, dceru starosty Nuslí. Pak na něj dopisem naléhá jistá Milka Lechká z Pelhřimova, že slíbil přijet a nemá se k tomu.

Nakonec Bydlí u jisté Marie Kautské. Viz detektivní hlášení z roku 1929, které si nechal Otakar zpracovat:

Marie Kautská

Obchod s cukrovinkami

Zápisu v obchodním rejstříku není.

Marie Kautská se narodila asi 1879, je od 1925 podruhé provdána za Kautského, jež byl při sňatku ministerským revizorem, službou na Slovensku, a bezdětná. Od prvního manžela Bumruka Kautská odešla a ani s nynějším mužem nežije, podle doslechu sdílí společnou domácnost s Otakarem Hauptmannem, bývalým továrníkem v –XII. neoddána. H. přišel podle zápisu v o. r. z 26. IV. 24 do vyrovnání, byl vlastníkem protokolované firmy O. Hauptmann. Dotazovaná provozovala obchod s cukrovinkami od předvátky, ale nedařilo se jí a pomohla si teprve v době obchodní konjunktury. Svoji firmu dala zapsati u obchodního soudu v Praze 16. VII. 1919 ve znění :M. Baumruková/ jako továrnu cukrovinek, oplatek a těstovinového zboží se sídle ve Vršovicích, Chorvatská 3 a odštěpný závod v –XII. Fochova 90. Firma ta byla však 17. IV. 1923 z obchodního rejstříku následkem zrušení závodu vymazána. B. se stala společně s druhým manželem Kautským vlastníci domu čp. 641 ve Vršovicích ve vl. č. 838, ale nemovitost úplně zadlužila a v obchodních kruzích zůstala po ní nevalná pověst. Nyní zřídila 1. VII. 1928 na nadepsané adrese výrobu cukrovinek v malém a obchod vede si sama s nevalnými výsledky. Finančně je vysílená, neplatí a důvěrníci nenašli nikoho, kdo by jí zvláště, když s ní jednou do spojení již přišel, něco kreditoval. K. jmění nemá a důvěrníci k úvěrnímu spojení naprosto neradí. K. Adaptovala prý 13 letého hochu.

26. 12. 1927 Marie Kautská bydlela v Praze Vršovice Chorvatská 3 (Otta ten den píše telegram z Paříže, že přijede)

Jak se píše v detektivním hlášení, tak u Marie Kautské byla bezdětná a bydlel adoptivní syn, v originále „adaptovaný hoch“. Ale na parte z roku 1948 (úmrť M. Kautské) je uvedeno: Děti Karel Baumruk a Marie Lehovcová a vnuk František Lehovec. Nějaký František Lehovec je uváděn i na technickém průkazu jednostopého vozidla Morgan-Monotrace (viz o Morgan-Monotrace níže), má bydliště u Kautské na Slunečné ulici. Tento F. Lehovec byl na vojně na Slovensku v Petržalce u ženijního pluku (10. 8. 1928), M. Kautskou tituluje v dopise „Drahá paničko“. Na vojně je bez peněz a děkuje Kautské za zaslání 80 kachen (pravděpodobně se nejedná o ptáky, ale o 80 Kč), jinak by byl prý neměl ani vindru a nemohl by ani psát. 15. 10. 1928 by měl přijet do Prahy.

Navíc Otakar v pohledu píše Zdeňkovi Choceňskému, který bydlí u Kautské a Otakar mu vzkazuje, že přijedou domů před půlnocí a ať dělá dobrotu a ne rošťáka. Z toho usuzují, že by toto mohl být výše zmiňovaný adoptovaný hoch.

Marie Kautská se Zdeňkem Choceňským, 1927 a Marie Kautská, levo, 1931 [1]

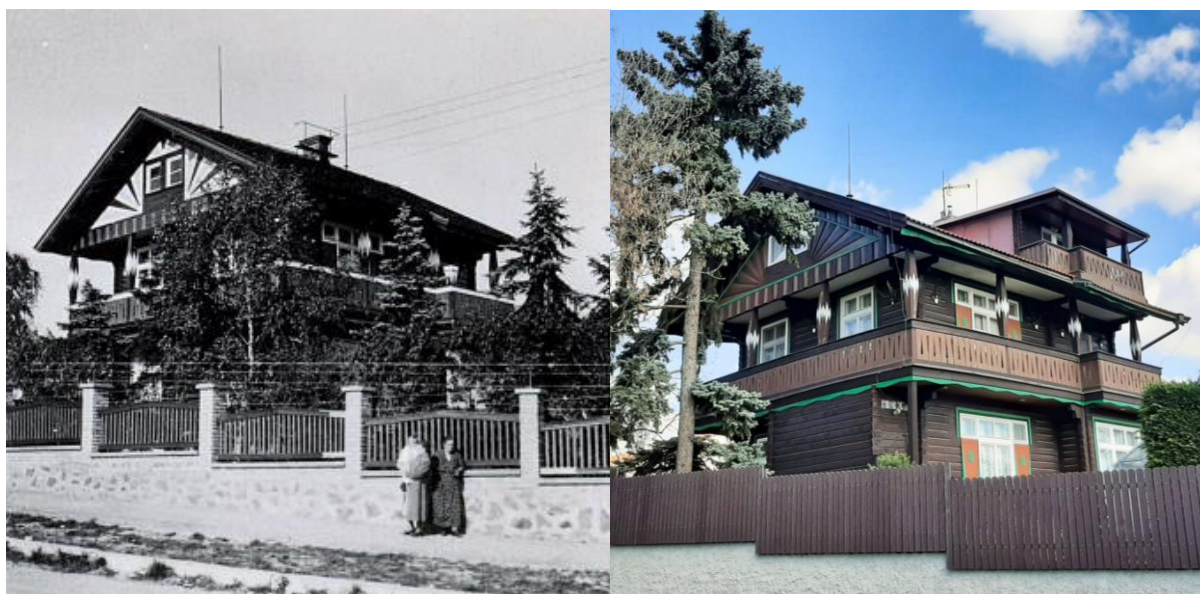
Marie Kautská vpravo, 1931 [1]

Jak jsem napsal výše, tak Otakar asi od roku 1928 bydlí u Marie Kautské v Praze Vršovicích Slunečná 487, v pro Prahu netypicky dřevěném domě. Dům nechal zkolaudovat Eduard Majer 18. 2. 1924. Povolení k obývání bylo uděleno Rudolfu Sommerovi 4. 11. 1923.

12. 9. 1928 Přechází dům do vlastnictví Marie Kautské. Ze smlouvy vyplývá, že dům kupuje od Jaroslava a Blaženy Šťastných na kupní dobírku 30 000Kč s úrokem 7%

Praha – Vršovice, Slunečná 487, 1928 [1]

Praha – Vršovice, Slunečná 487, 1941 [1] a 2021 [8]

V roce 1928 se Otakar stává zástupcem firmy Morgan-Monotrace, výrobce kapotovaných motorek. 23. 2. 1928 píše firmy Morgan-Monotrace Ottovi, dopis o zaslání motokola (zajímavé je, že dopis firma posílá na adresu Řípská 23, kde měl Otakar dříve továrnu.

Otta se stal zástupcem firmy Morgan-Monotrace, 1928 [1]

Monotrace, 1928 [1]

V archivu jsem našel „Úřední osvědčení“ (technický průkaz) k motokolu 22. 7. 1930, ale psaný na majitele jménem František Lehovec (více o něm níže), Slunečná 487 a značka přidělena na Marii Kautskou bytem tamtéž. Dopravní značka k tomuto vozidlu byla zrušena 21. července 1931. Jestli vylo vozidlo prodáno nebo zlikvidováno, není jasné.

4. 6. 1930 byl Otta přijat čokoládovnou Fischer Trnava (držitel značky Figaro) jako obchodní zástupce pro nově zřízený sklad v Praze. Za prodané zboží bude mít provizi 4,25% a 25% z rozdílu mezi cenou od čokoládovny a cenou zákazníkům. Mimo to pak 1% z celkového obrátu za rok.

19. 8. 1930 pak byla udělána úprava z 25% na 1/3 a to na dobu počáteční. Sídlo skladu bylo na Královských Vinohradech, Nerudova 26.

V roce 1930 vlastnil Otakar dvě auta. Osobní Taru a dodávku, používanou pro firmu Fišer.

Tatra Otakara Hauptmanna, 1936[1]

Dodávka Otakara Hauptmanna, 1931 [1]

1931 byl Otakar ve Vídni a Švýcarsku.

1936 hodně cestuje s přáteli, pravděpodobně vlastním autem (viz foto z 1930 a 1936). Navštívil Rakousko.

25. 4. 1936 Otakarovi umírá jeho pes. Viz níže potvrzení o likvidaci.

Praha, dne 25/IV 1936

Potvrzujeme, že dal dnes zničití..... 1129

pan Otakar Hauptmann Praha Strovinice

ulice Glunická čís. čp. 487

KONTUMAČNÍ STANICE PODOLÍ=DVORCE
TELEFON 570=77

Obratle!

Doklad o likvidaci psa, 1936 [1]

V květnu 1936 už Otakar pracuje u firmy Hodonický, Praha Tyršova 38. Firma se zabývala výrobou a prodejem cukrovinek. V této firmě byl až do konce války a to nakonec jako ředitel a prokurista.

Firma Zdeněk Hodonický, 1944 [1]

V roce 1936 se Otakar zúčastnil srazu absolventů obchodní akademie po dvaceti letech.

Foto ze srazu absolventů Obchodní akademie, 1936 [1]

1937 Otta s přáteli navštívil Německo (Dražďany, Lipsko)

1938 Otta autem navštívil Německo (Alpy, Mnichov)

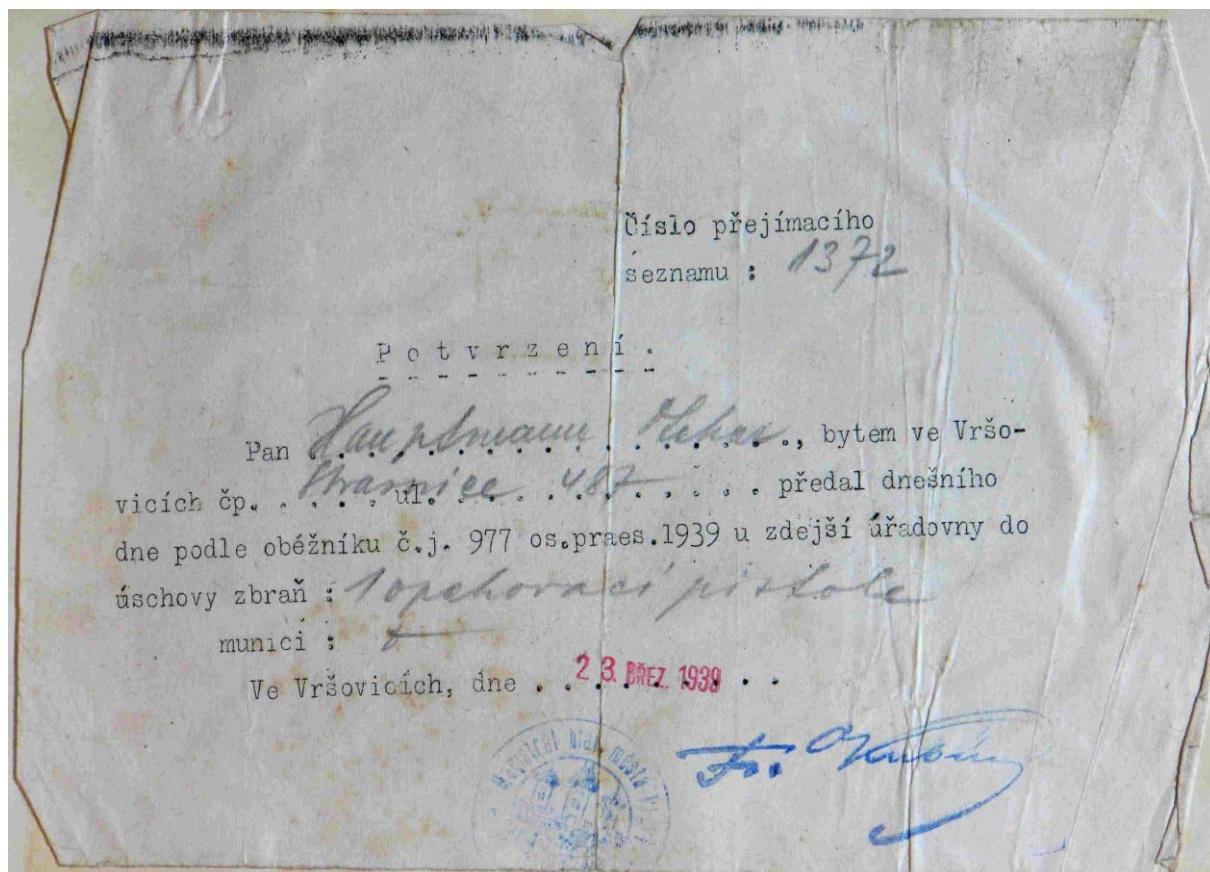

Otakar Hauptmann v Bavorsku s přáteli, 1938 [1]

Otakar Hauptmann v Bavorsku s přáteli, 1938 [1]

14. 3. 1939 dochází k okupaci zbylého území Čech a Moravy. Otakar, po matce židovského původu se ocitl v nebezpečí. Zatím ale nebyla nalezena žádná zmínka o jeho stycích s německými úřady. Pouze, že 23. 3. 1939 odevzdává Otta do úschovy zbraň, viz níže:

Potvrzení o odevzdání Otakarovy zbraně (1939) [1]

1940 - 1945

Zpočátku války víme, že bydlel dále u Marie Kautské v Praze Vršovcích Slunečná 487.

Během války pracoval Otakar nadále ve firmě Hodonický, továrna na trvanlivé pečovo Praha XIII, jako disponent, později jako prokurista a ředitel. Na této pozici pak vydržel až do června 1945, kdy jej sám vypověděl. Na konci války pak pobíral měsíční plat 10 000 korun [7].

Co je, ovšem daleko zajímavější je nalezená přihláška do řad Českého národně socialistického tábora „Vlajka“⁶ z 6. 1. 1940. Tedy do organizace, která byla velice antisemitská a v samotné přihlášce zde Otakar stvrzuje, že je arijského původu, což jako syn židovské matky být nemohl. Vrcholem všeho je v archivu bezpečnostních složek nalezený poválečný spis státní bezpečnosti, kde je uvedeno, že Otakar Hauptmann 3. 4. 1941 z „Vlajky“ vystoupil, protože přijal německé občanství. Přitom dle rodokmenu bylo na Otakarovi německé jen to příjmení. Můžeme jen spekulovat, že obě učinil proto, aby se uchránil perzekucím pro svůj z půlky židovský původ a možná tím i na nějaký čas ochránil svého židovského bratrance Bruna Bermanna, který na rozdíl od rodičů deportovaných do Terezína v září 1942, byl deportován až v červnu 1944 a to z Prahy Vinohrad, tedy ze stejné části Prahy, kde bydlel i Otakar. Přitom Brúnovo bydliště do války bylo v Brankách u Valašského Meziříčí. Nejasné je i to jak se do vlajky a k německému občanství dostal. Předpokládám, že si to vyžádalo nemálo peněz [4].

PŘIHLÁŠKA
Přesně a čitelně vyplniti

Známka pro zápisné 24-k
Vyplní vedlejší VLAJKA-ČNST
Zaplaceno dne: 7. ledna 1940.
Prozat. průkaz vydán dne:

a příjmení Otakar Hauptmann
volání (nebo obor studia) disponent f. Hodonický
naroz. dne 1. 12. r. 1897 v Praze přisl. do Prahy okr. Praha
bytem Praha - Phosnice 487. telefon
předešlé bydliště
dříve organisován
vstupuji do Svatoplukových Gard: (ano, ne*)
Hlásím se do řad „Českého národně-socialního tábora“ a stvrzuji svým podpisem, že jsem arijského původu a že jsem se nedopustil činů nečestných.
Zavazuji se platiti příspěvek K 24,- ročně.*

Přihlašuji se k odběru deníku „VLAJKA“.
Předplatné v částce:*)
K 175,- na 1 rok | K 45,- na 1/4 roku
K 90,- na 1/2 roku | K 15,- na 1 měsíc
poukáží na Váš šekový účet č. 66.010 nebo hotově.

Datum: Praha, 6. 1. 1940 Doporučuje: J. Hodonický

ČNST, Hnutí Novodobého Národovectví,
Praha II., Myslíkova 15/III. - Telefon 439-53.

*) Nehodící se škrtněte!

Přihláška do Českého národně socialistického tábora „Vlajka“ (1940) [4]

⁶ Česká fašistická organizace, založena roku 1930. Vlajka původně hlásala vyhraněný protiněmecký šovinismus, avšak po Hitlerově nástupu k moci v ní začaly sílit sympatie s nacismem. Její ideologie a program byly směsí bojovného antisemitismu, antikomunismu a různých fašistických idejí. [5]

Otakar Hauptmann, 1940-1942 [1]

Otakar Hauptmann, 1940-1942 [1]

V roce 1944 se seznámil se svou pozdější ženou Zdeňkou Šetkovou, o 27 let mladší dcerou předválečného vrchního resipienta finanční stráže a italského legionáře. Od ní pak máme informaci, že měl Otakar čistokrevného psa jménem Alf von Bohemia resident.

Zdeňka Šetková, 1944 [1]

1945-1946

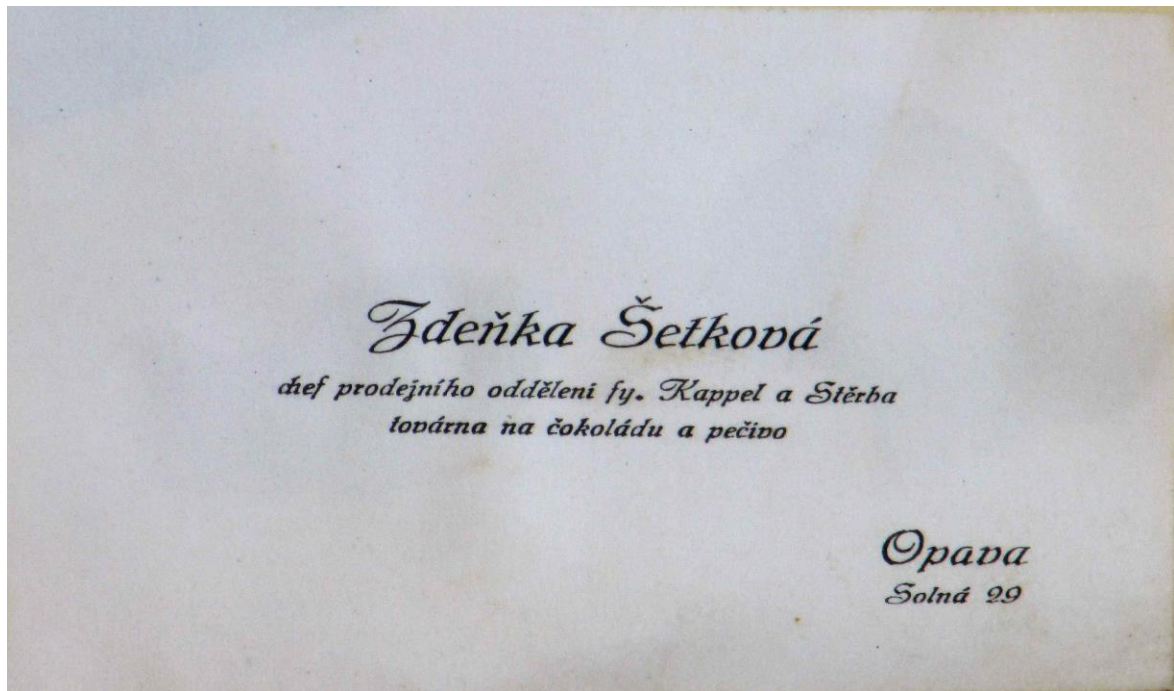
Krátce po skončení války byl Otakar, jako člen kakaového svazu poslán do Opavy, aby po válce postavil na nohy čokoládový průmysl ve městě. Dle pověrovací listiny v této době bydlel v Praze Hybernská 34.

30.června 1945 byl Moravsko-Slezským národním výborem jmenován jako provizorní správce firmy Kappel a Štěrba, celým názvem Kappel a Štěrba, Biskuit, Schokoladen und Zuckerwaren Fabrik Tropau, s platem 6 000 korun měsíčně. Dne 7. listopadu 1945 byl pak jmenován Okresním národním výborem jedním ze tří národních správců ve firmě Kappel a Štěrba. Pomáhal tak postavit na nohy továrnu na oplatky a čokoládu, která byla na konci války velmi vážně poškozena bombardováním. Po přestěhování do Opavy bydlel pravděpodobně přímo v areálu továrny (Solná 29), jak je uvedeno v jednom z protokolů z roku 1946. [7]

Otakar ve firmě Kappel a Štěrba Opava, 1945 [1]

S Otakarem šla do Opavy i jeho přítelkyně Zdeňka Šetková. A byla zaměstnána v téže firmě jako vedoucí prodejního oddělení.

Vizitka Zdeňky Šetkové, firma Kappel a Štěrba Opava, 1945 [1]

8. srpna 1946 pak Otakar požádal o zproštění funkce národního správce a ke dni 30. září téhož roku mu bylo vyhověno.

Se svou přítelkyní Zdeňkou Šetkovou také hodně cestoval po celém tehdejší Československu.

26. 10. 1946 se pak Otakar se Zdeňkou Šetkovou vzali v děkanském chrámě v Táboře.

Svatba Otakara a Zdeňky Hauptmannových, 1946 [1]

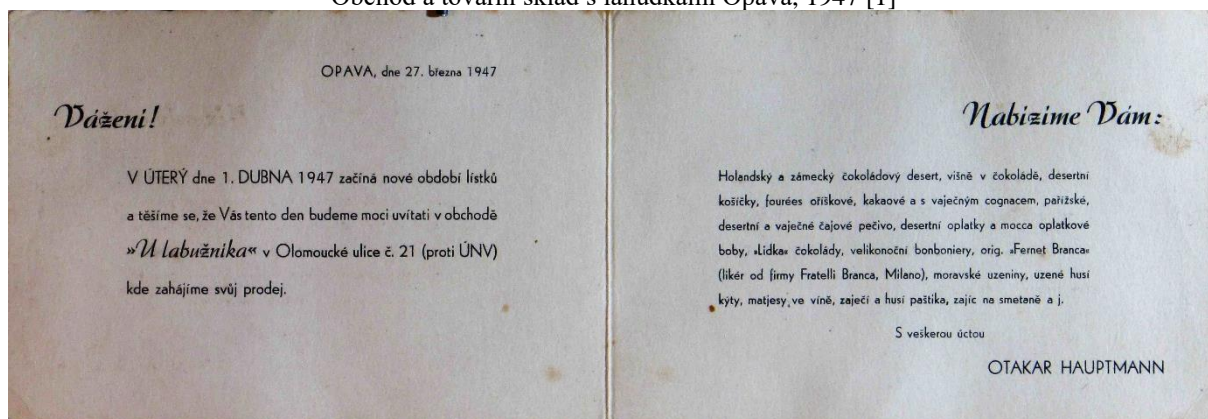

Svatba Otakara a Zdeňky Hauptmannových, 1946 [1]

1. 4. 1947 si Otakar spolu se svou ženou pořídili v Opavě obchod a tovární sklad s lahůdkami:

Obchod a tovární sklad s lahůdkami Opava, 1947 [1]

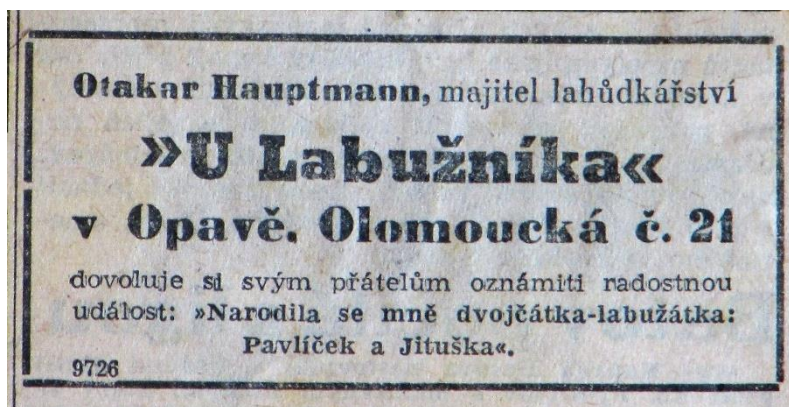

Obchod a tovární sklad s lahůdkami Opava, 1947 [1]

25. 7. 1947 se pak Otakarovi a Zdeňce narodily dvojčata Pavel a Jitka

Novorozenci Pavel a Jitka s rodiči a prarodiči, 1947 [1]

Reklamní inzerce v novinách, 1947 [1]

Novorozenci Pavel a Jitka s matkou, 1947 [1]

Rodina Otakara Hauptmanna, 1948 [1]

V roce 1947 bydlel Otakar Hauptmann s rodinou v Opavě, Lidická 17. Zdeňka Hauptmannová ale musela půl roku po narození dvojčat odjet do plicního sanatoria v Jablunkově. Léčila se zde od 31. 12. 1947 do 14. 9. 1948.

Otakar se také snaží o navrácení arizovaného majetku po jeho židovském strýci a tetě. 22. 2. 1946 je Otakar ustanoven národním správcem tohoto majetku a 13. 9. 1949 i jeho vlastníkem. [6]

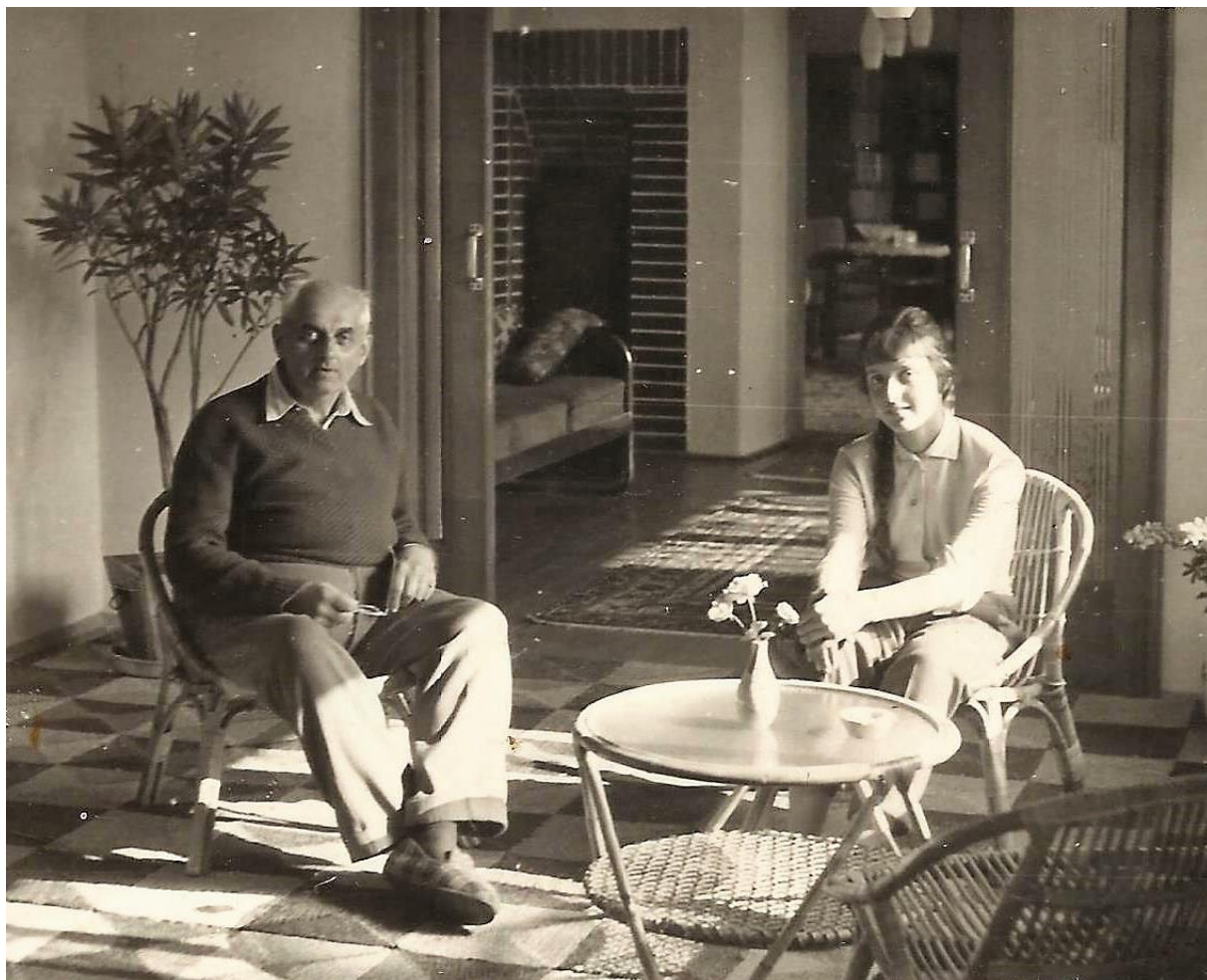
Mezi tím dochází v Československu k upevňování moci Komunistické strany a Otakar tuší, že by se svým podnikáním mohl opět ocitnout na černé listině nového režimu (stejně jako židovství za nacizmu). Proto podnikání zanechává a 4. 7. 1948 vstupuje do Komunistické strany Československa [5]. A znova jako za protektorátu i teď se přidává ke svým úhlavním nepřátelům (z hlediska komunistů byl vykořisťovatel). Opět je nejasné jak mohl být ke komunistům přijat. Možná i zde hrály roli peníze.

Po navrácení majetku v Brankách se tam Otakar i s rodinou stěhuje. Přesné datum stěhování není známo, ale víme, že 11. 7. 1949 bydlel stále v Opavě.

V Brankách poté pracoval jako účetní v místním zemědělském družstvu a později u Spotřebního družstva Jednota⁷.

Od roku 1958 do roku 1962 byl Otakar činný v turistickém oddílu Branky. Dle vzpomínek jeho ženy pomáhal po válce svými zkušenostmi z cest Miroslavu Zikmundovi s jeho plány na výpravy do světa. Toto se ale zatím nepodařilo potvrdit.

Zemřel 21. 5. 1974, ve věku nedožitých 77 let.

Otakara Hauptmann s dcerou Jitkou v Brankách, 60tá léta

⁷ Ve spisu STB „Vlajka_OB-1277 MV“ z roku 1962 je uvedeno, že pracuje jako účetní Jednota Branky. [4]

Otakar, Zdeňka, Pavel a Jitka Hauptmannovi

Otakara Hauptmann v Brankách

Otakar, Zdeňka, dcera Jitka a v kočárku pak nejstarší vnuk Tomáš

Seznam zdrojů

- [1] Archiv Otakara Hauptmanna
- [2] <https://mapy.cz>
- [3] <https://www.google.cz/maps>
- [4] Archiv bezpečnostních složek, spis STB „Vlajka_OB-1277 MV“
- [5] http://www.cojeco.cz/index.php?id_desc=104039&s_lang=2&detail=1&title=Vlajka
- [6] Pozemková kniha katastr Branky, knihovní vložka č. 13
- [7] Archivní fond firmy Kappel a Štěrba, Zemský archiv v Opavě
- [8] <https://zpravy.aktualne.cz/strasnice-vilova-ctvrt>